

КОЛЛІН
МАК-КАЛЛОУ

Індомятко

КОЛЛІН
МАК-КАЛЛОУ

Індомятко

~ Роман ~

УДК 821.111
М15

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Висловлюємо щирю подяку літературній агенції
«Andrew Nurnberg Associates Baltic, Latvia» за допомогу
в придбанні права на публікацію цієї книжки

Перекладено за виданням:
McCullough C. Angel Puss / Colleen McCullough. —
HarperCollinsPublishers Pty Limited : Australia, 2005. — 448 p.

Переклад з англійської *Інни Паненко*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

ISBN 978-617-12-7055-8 (PDF)
ISBN 978-617-12-6690-2
ISBN 978-0-7322-8160-1 (англ.)

© Colleen McCullough, 2004
© Depositphotos.com / grand-
failure, ZeninaAsya, interac-
timages, обкладинка, 2019
© Непіро Ltd, видання україн-
ською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», пере-
клад та художнє оформлен-
ня, 2019

*Максові Ламберту,
моєму найкращому другові*

П'ятниця, 1 січня 1960 року (Новий рік)

Як мені, в дідька, позбутися Девіда? Гадаєте, я не міркувала про вбивство? Але ж те мені просто не минеться, як не минулося придбання бікіні за п'ять фунтів — подарунок бабусі на Різдво.

— Люба, віднеси це назад і обміняй на щось більш пристойне, що прикривало б «цікаві» місця, — наказала мама.

Відверто кажучи, я й сама злякалася, коли подивилася у дзеркало. Який я маю відвертий вигляд в цьому бікіні — видно навіть чорне волосся на лобку, якого не помічала раніше, бо воно крилося за «запоною цнотливості». Сама думка про те, що мушу повискубувати мільйон лобкових волосків, погнала мене назад до крамниці, щоб обміняти бікіні на модель наймоднішого кольору а-ля американська красуня Естер Вільямс¹. Щось у яскравих червоно-рожевих відтінках. Продавець сказала, що в ньому я зваблива, але ж кого мені зваблювати, якщо за мною повсюди совається клятий Девід Мерчісон, охороняючи немов той собака кістку. Чи не самого клятого Девіда Мерчісона?!

¹ Відома американська актриса й плавчиня, довгі купальні костюми якої тривалий час вважалися модними. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.)

Температура сягнула тридцяти восьми градусів, тож я пішла на пляж «обмити» свій новий купальник. Буруни — досить незвично для Бронту¹ — здавалися зеленими атласними ковбасами, що збивали з ніг, — ніякого тобі серфінгу. Я розстелила рушник на піску, ретельно намастила ніс цинковим кремом, натягнула на голову купальний капелюшок в тон купальника а-ля американська красуня і побігла до води.

— Для купання море надто неспокійне, тебе зіб'є з ніг хвилюю, — почувся голос.

Девід. Клятий Девід Мерчісон.

«Якщо він запропонує мені поплескатися у жабнику, — подумала я, стискаючи кулаки, — буде бійка».

— Пішли краще до жабника, там безпечніше, — сказав він.

— І опинитися у натовпі дітей, що плескаються у воді. Нізащо! — сердито вигукнула я й кинулася у «бій». Хоча боєм це назвати важко: я відчайдушно галасую, а Девід лише самовдоволено посміхається — він відмовляється приймати виклик. Проте сьогоднішня сварка сягнула нового рівня — мені нарешті дістало тями поінформувати його, що мені набридло бути незайманою.

— Як щодо того, щоб переспати? — були мої слова.

— Не мели дурниць, — спокійно відповів він.

— Я не мелю. Усім, крім мене, відомо, що в нас роман! Чорт забирай, Девіде, мені вже двадцять один рік, а я заручена с хлопцем, який ще жодного разу по-справжньому мене і не поцілував!

Він ніжно поплескав мене по плечу й сів на свій рушник.

— Гарріет, — почав він єлейним, надто манірним голо- сом підлітка-посильного, що ходить до католицького коледжу для хлопчиків, — час обрати дату весілля. Я вже здобув

¹ Приморський район Сіднея.

докторський ступінь, рада з наукових та промислових досліджень запропонувала мені очолити власну лабораторію та надала грант на дослідження. Ми вже чотири роки зустрічаємося і рік як заручені. Позашлюбний зв'язок є гріх. Шлюб не є гріх.

Так, сонечко, так!

— Мамо, я хочу розірвати свої заручини з Девідом! — сповістила я, повернувшись із пляжу. Мій новий купальник так і лишився «нехрещеним».

— Тож скажи йому це, люба, — відповіла вона.

— А ти коли-небудь намагалася сказати Девіду Мерчісону, що вже не хочеш виходити за нього? — спитала я.

Матуся захихотіла:

— Ні. Я вже одружена.

Боже, ненавиджу, коли матуся кепкує з мене!

Але я вела далі:

— Справа в тому, що мені виповнилося шістнадцять, коли ми з ним познайомилися, сімнадцять — коли він почав запрошувати мене на побачення. Тоді здавалося, це пречудово — мати хлопця, якого не потрібно ні в кого відвойовувати. Але ж, мамо, він такий... такий *обмежений*, у нього такі забобони! Ось я вже повнолітня, а він ставиться до мене так само, як і тоді, коли мені було сімнадцять! Я відчуваю себе комахою, застряглою в бурштині.

Матуся — своя людина, тож вона не стала мене повчати, хоча мої слова її дещо занепокоїли.

— Якщо ти не хочеш виходити за нього, Гарріет, то й не виходь. Утім, він дуже гарна пара, люба. Красень з чудовою статурою. І таке яскраве майбутнє попереду! Поглянь, що стало з твоїми подругами, особливо з Мерл. Вони хапають хлопців не таких дорослих та розсудливих, як Девід, тому постійно страждають. З їхніх стосунків нічого не виходить. Девід прилип до тебе як п'явка і ніколи не відстане.

— Знаю, — процідила я крізь зуби. — Мерл досі гризе мене з приводу Девіда: каже, що він святий, а я не тямлю, як мені пощастило. Але, відверто кажучи, він — кістка в горлі! Ми вже так давно з ним разом, що всі інші хлопці вважають мене зайнятою. Я просто не мала можливості дізнатися: а які, в дідька, решта чоловіків!

Насправді вона мене не слухала. Мама з татом схвалювали кандидатуру Девіда, тому завжди ставали на його бік. От коли б я мала сестру або сама була приблизно одного віку зі своїми братами! Важко бути «випадковістю» протилежної статі! Я маю на увазі, що Гавіну та Пітеру вже за тридцять, а вони й досі живуть із нами, бавляться з безліччю жінок у кузові своєї вантажівки на надувному матраці, допомагають у батьковій крамниці спортивних знарядь, а у вільний час грають у крикет — не життя, а мед! А я жила в одній кімнаті з бабусею, яка ходила на горщик, а потім спорожняла його на траву в глибині заднього двору. Уявіть, який аромат!

— Вважай, що тобі пощастило, Роджере, адже я не жбурляю лайно на сусідську білизну, — єдине, що вона відповідала, коли батько намагався її вмовити.

Яка чудова ідея — щоденник! Я знаю достатньо дивакуватих і талановитих психіатрів, тож розумію, що тепер маю «посередника, за допомогою якого можна дати вихід своїм почуттям та емоціям». Це Мерл запропонувала мені вести щоденник — я підозрювала, що вона сподівалася, приходячи в гості, крадькома зазирати в нього. Дзуськи! Я маю намір сховати щоденник за плінтусом під бабусиним ліжком поряд із Горщиком.

Бажання на ніч: Ні Девіду Мерчісону в моєму житті. Ні Горщику в моєму житті. Ні гострим ковбасам у моєму житті. Власна кімната. Весільна обручка, аби я могла жбурнути її Девіду в обличчя. Він сказав, що не подарував мені обручку, бо це марне витрачання грошей. Який скнара!